

بررسی امکان معاصر سازی میراث صنعتی واقع در منطقه ۱۶ کلانشهر تهران با رویکرد توسعه میان افزا

مریم طالع زاری

دانشجوی کارشناسی ارشد معماری گرایش داخلی، دانشگاه هنر سوره ، Maryam.tale41@gmail.com

چکیده

میراث معماری صنعتی بر طبق بیانیه های مؤسسه های بین المللی آن چیزی است که از گذشته مانده است و ما می توانیم به طریقی در آینده از آن استفاده کنیم و به آینده انتقال دهیم. این بناها در ابتدا در حاشیه شهرها قرار داشتند اما با گسترش شهرها به پیرامون، رفته رفته به نواحی مرکزی شهرها نزدیک شدند. با اعمال قانون خروج صنایع و کارگاه ها از داخل شهرها، عملکرد این بناها به حاشیه منتقل و در نتیجه ساختمان آنها متروک و بلا استفاده ماند. این بناها اکنون در مناطق مرکزی و جنوبی شهر تهران به وفور یافت می شوند که بدون عملکرد رها شده و حتی در مواردی به محلی برای وقوع جرم و جنایت تبدیل شده اند و تهدیدی برای محله و منطقه به حساب می آیند. از طرفی شکل گیری این مناطق بدون نقشه و برنامه ریزی کلان صورت گرفته و دارای ویژگی هایی است که می توان آنها را در زمره بافت فرسوده به حساب آورد. با یاری از توسعه میان افزا و میراث صنعتی غنی واقع در این مناطق می توان بافت آن را معاصر سازی نمود و در جهت بهبود شرایط ساکنین این منطقه گام برداشت. رویکرد توسعه میان افزا عموماً به توسعه ای گفته می شود که شامل سه دسته فعالیت اصلی به منظور استفاده از توان های بالقوه شهر است. ساختمان سازی (مسکونی و غیر مسکونی) در زمین های خالی و رها شده به ویژه در نواحی توسعه یافته شهری؛ توسعه مجدد نواحی قبلاً ساخته شده با کاربری های نامناسب در وضع موجود مانند پارکینگ ها، انبارها، کارخانه ها و سایت های قدیمی و توانبخشی یا توسعه ساختمان های موجود برای سکونت یا سایر کاربری های جدید مانند توانبخشی بناهای تاریخی با تغییر کاربری آنها زیرمجموعه فعالیت در قالب رویکرد توسعه میان افزا می باشند.

واژگان کلیدی: معاصر سازی، میراث صنعتی، توسعه میان افزا، بافت فرسوده، بناهای متروکه